

Skand. Advokat
Thos. H. Johnson,
McArthur Bldg. Portage Ave.

HUGH D. CUTLER
Barister & adv.
Suite 12, Bank of Hamilton
Chambers.
Loans secured on City & Farm
Property.

PATENTERA EDRA IDEER
och förlägg
Fengar
Alla brev till
JOSHUA R. H. POTTS
204 7th St., Winnipeg, D. C. U.S.A. tilldelas patent
1770 Chestnut St., Philadelphia 15, D. C. U.S.A.

Chr. Neilsen
Room 2, Syndicate Building,
222 Portage Ave., Phone Main 2332.
Köper och säljer Real Estate. Lån
arrangeras. Brandförsäkringar. För-
bindelser genom hela västra Canada.

H. J. SMITH
Kgl. Svenska Vicekonsul.
Tel. 532. Bostadst. 2035.
65 MERCHANTS BANK
WINNIPEG.

D. R. C. MACLEAN,
L.L.B.
ADVOKAT OCH
SAKFÖRARE.
NOTARIUS PUBLICUS
Pengar utlänas mot förtä in-
teckning.
Phone Main 4729.
301 McArthur Bldg. Winnipeg.

G. S. V. van Hallen
Advokat och
PATENTSOLICITOR
Telefon Main 5142. Privat 2357
103 Farmers Bldg.

PATENTER
köpas och säljas. Uppfinningar skapa
formögenheter. Sänd ritning af eller
uppfinnning ide. Bok om patent
GRATIS. — H. J. Sanders, 35 So.
Dearborn St., Chicago, Ill.

LANDSMAN
gören Edra rättigheter
gällande genom att
uttaga
**EDRA MED-
ORGARE-
PAPPER!**

Understecknad, Svenska Cana-
da Tidningens manager, som af
regeringen i Ottawa utnämnd
till "Kommissär för naturalise-
ring", har nu erhållit alla för
utfärdandet af naturaliserings-
papper nödiga dokument och om-
betyr dessas insändande till
vederbörande domstol för slut-
behandling.

Alla landsmän äro välkomna
till S. C. T:s kontor, där de för-
beredande papperen utfärdas af
mig.

Högaktningfullt,
J. ALFRED HAMBERG,
Kommissär af Naturalisation,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
S. C. T:s Kontor.

A. L. MACINTYER,
Marble & Granite Dealer,
Phone Garry 1983.
231 Notre Dame Ave., Winnipeg.

Var eder egen agent. Skrif direkt
efter mina priser och inbespara minst
25 proc. Ett stort lager af gravfär-
dar, gallervärk, monument, m. m. Gör
er beställning, och om ni ej blir be-
stättade återtaga vi gärna det beställda.
Vi lita på ert omdöme.

Wetaskiwin, Alta.
J. P. JOHNSON
förstärkt för denna tidning af-
delning i Wetaskiwin och omkring-
liggande trakter, mottager prenu-
meration och inbetalningar, annonser
och meddelanden.

W. H. Odell B. A.
SAKFÖRARE, ETC.
Privata meddel till utlåning på farm-
egendomar etc.
Kontor öfver
Star Store, Wetaskiwin, Alta.

EN ÄKTA KVINNA AF FOLKET

VERKLIGHETSROMAN AF CHER JANSON

— Hör på, edra hundar, — ropade
Tipu-ti, — ni måste hjälpa mig att
sväpa läst här i ett skynke och föra
det ut huset. Den obehagliga kinsen
— därvid pekade han på Hellmuth, —
dog plösligt, medan han rökte opium.
han har ej kunnat tåla giftet. Som
jag nu icke anar, hvem mannen är,
änmar jag helt enkelt föra honom till
likkeppet, som afgår till Taku i mor-
gon bittida.

Med dessa ord öppnade Tipu-ti en
kista och tog fram en stor svart duk;
de två tjänarne sceppte Hellmuth i
densamma och beredde sig att bära li-
ket ut ur huset. Tipu-ti följde dem,
och snart befunno de sig vid husmön-
nens, som endast låg på ett litet afstånd
från opiumhålan.

Det var mörk natt; dödskeppet låg
ganska långt ute, och djup tystnad
rädde ombord. Tipu-ti klypade i händ-
erna, och snart visade sig ett illut-
ligt mongolansikte innanför relikgen.

— Hvem är där, frågade en röst på
kinesiska.

— Det är jag, den rike Tipu-ti, jag
medför ett lik.

— Är det ett kinesiskt, då skola vi
taga emot det, och då ha vi lasten full.
Jag är styrmann Van Huk, då kan ju
komma ombord.

Tipu-ti beträdde båten, åtföljd af
bärarne.

— Hvem är den döde, frågade Van
Huk.

— Tipu-ti svarade med låg
röst:

— Det är en viss San Hip, som
tjänat i Amerika som köck under
många år. Här äro hans papper.

Men dödsattesten saknas, sade
styrmannen sedan han undersökt pape-
ren.

Fördömt, det hade Tipu-ti ej tänkt
på.

— Du har rätt, styrmann, sade han
bästigt, — dödsattesten felas af den
enliga orsaken att mannen dog utan
att någon lakare var närvarande.

— Vet du, det var ledsamt, sade
Van Huk, — då våga vi ej taga emot
den döde, vi kunna råka i konflikt
med myndigheterna. Hvar dog han
då?

— Det skall jag säga dig styrmann,
jag har, som du vet, en opiumhåla
här i staden, och köken kom och be-
gärde opium. Jag gaf honom det, men
älsade honom att vara försiktig och ej
lägga för mycket i pipan. Sannolikt
har han varit led vid lifvet, ty då jag
kom in en stund senare, låg han styf
och stel på divanen. Se här, vän styr-
mann, gör mig den tjänsten att taga
emot liket, här har du hundra dollars,
jag skulle vilja slippa pågas med en
undersökning af amerikanska.

— Får på, sade styrmannen, — det
är visserligen en kitslig sak att taga
emot ett lik utan dödsattest, men jag
skall löpa risken, emellan jag känner
dig som en ärlig man. Kom hit ro-
pade han åt bärarne, i det han lutade
sig ned och öppnade en fallacka.

— Lägga liken där nere, frågade Ti-
pu-ti och störde ned i djupet.

— Ja visst, svarade styrmannen, —
vi ha nu trehundra sluttet lik ombord.

Framåt kossar, sjuttio nio liket, där
nere väntar likstärten, som skall
lägga honom i kistan, i hvilken han
skall ligga, tills vi komma till Kina.

— Hvarför stå kistorna öppna, frå-
gade Tipu-ti?

— Emedan de annars ändå skulle
öppnas i Kina; där undersökas alla
lik, ty man måste taga reda på hvil-
ka som har sin härpiska i behåll och
kunna få en ärlig begrafning. Den
som saknar härpiskan, gravas helt
enkelt ned som en hund.

Liket frades ned i lasten, och där-
med var affären undansködd. De båda
hederpasschorna tryckte hvad
andras händer, och Tipu-ti återvände
till sin bostad. Där betalade han bär-
arne och förhöj dem att för någon
omtala den nattliga promenaden. Men
Tipu-ti erfor en stor missräkning, då
han vil hemkommit af sin hustru
underrättades om att den sköna van-
sinniga flytt.

— Flytt, ropade han, — må bli-
ten träffa dig, hur kunde du låta hen-
ne fly?

— Ja, hur kunde jag, ropade den
gamla fylla kinesiska, — då du rått,
blef hon orolig och rasade in i det
rum, hvarest du talat med San Hip
och började leta i alla vinklar och
vrår. Därpå utstötte hon ett gallt
skri och sprang ut på gatan. Jag an-
ände följa efter henne, men hon hade
redan försvunnit om hörnet, och då
har förbjutit mig att väcka uppen-
del på gatan! Det var stor synd, ty hon
var så vacker, och vi skulle kunnat
förtjåna många blanka guldmynt på
hennes, men hvad skall man göra?

Cyprienne hade verkligen flytt från
opiumhålan. Men den för där en
domliga instinkten hade hon märkt
att den älskade mannens kropp burit
ut ur huset och förföljde nu hans spår.

Den egendomliga lukt, som vidlät
kineserna, röjde, hvilken väg bärar-
nen gått. På så sätt kom hon ned till
hamnen. Men här hade den friska
hafsvinden blåst bort lukten, som hit-
tills lelt henne, och nu började hon
sjunga och dansa längs med kajen.
Snart hade hon en stor publik om-
kring sig.

— Hvad föresigår här, ropade plö-
sligt en bank röst och en polis, rop-
ad med en påk, dök fram i hoppen.

— En däre, ropade man, — se blott
hon dansar och sjunger glada visor.

— Nå det skola vi allt sätta P för,
ropade polisen, grep Cyprienne i ar-
men och frågade: — Hallå, hvem är
du?

— Släpp mig, ropade Cyprienne —
jag är dottern från Moulin Rou-
ge.

— Drottningar ha vi ej bruk för
här i Amerika, sade polsen trott, —
i öfrigt skall jag genast anvisa er ett
residens.

Poliskontrollen föde henne med
sig under hopens bänande tillrop. Om-
seder nådde de polistationen, och
konstapeln rapporterade, hvar och
huru han träffat Cyprienne.

Vi måste väl behålla henne här un-
der natten, sade poliskaptenen, — och
i morgon föra henne till en dörhus-
lakare. Jag skall likväl göra ännu ett
försök för att få veta hvem hon är.

Därpå tillade han, i det han vände sig
mot Cyprienne:

— Kan ni säga mig ert namn?

— Mitt namn, min herre, ni skall
förstås, när ni hört hvem jag är,
haha, mitt namn — jag är markis-
innan de Turenne.

— Ser man på, sade kaptenen, —
då är ni ju en mycket förmånlig dam,
fastän ni just icke ser så ut.

— Tvilfar ni, min herre, sade Cy-
prienne med blivande ögon, — då her
jag en genast skicka bud till min man

— låt kalla till markis Armand de
Turenne och fråga honom.

— Armand de Turenne, namnade
kaptenen, — sannoligen förefaller
det mig icke, liksom om jag just såg
här last eller hort namnet — hallå,
Smith, rack mig främlingslistan från
hotellet.

Smith reste sig och räckte kapte-
nen listan, som han genomblickade.

Se här står det ju svart på hvitt,
ropade han plösligt, — markis de
Turenne befinner sig verkligen i San
Francisco, och bor i Sacramentohouse,
hvarest han har fem rum. Han tycks
alltså vara en rik och förmånlig man.

Den saken måste vi undersöka. Kon-
stapel, bege er genast till Sacramen-
tohouse, fråga efter markis Armand
de Turenne och bed honom besvara
sig hit. Men säg honom icke alls hvad
det är fråga om. Och ni, tillade han
därpå till Cyprienne, — var god och
stige in i detta kabinet, snart skall
allt vara i bästa ordning.

Cyprienne sände kaptenen en glän-
dande blick och vinkade:

— Turenne i kabinetet skola vi
vara glada — jag har sett Hellmuth,
— kom kapten, kom — jag skal sjun-
ga — och jag skal dansa.

— Stig in bara —, sade kaptenen,
— kommer strax efter.

Cyprienne sände honom ännu en
blick och skred därpå öfver tröskeln.
Kaptenen skyndade att låsa dörren.

— Se så där —, sade han, — jag
är ändå nyfiken att få veta, huru hon
just hittat på att kalla sig markisin-
nan de Turenne.

Inom kort öppnades dörren, och po-
listkonstapeln trädde in, åtföljd af
en elegant klädd herre.

— Jag är markis de Turenne —,
sade den senare med en lätt buggning,
— jag hör till min största förväning
att ni önskar tala med mig, jag skulle
vil egentligen kunnat fördrå att po-
lisen uppsökt mig på hotellet och där
gjort mig sina meddelanden. I öfrigt
begriper jag icke alls, hvad ni kan
vilja mig.

Jag har herr markisens ursäkt
att jag tagit mig friheten kalla er hit,
till på köpet mitt i natten, men jag
trodde mig handla i ert eget intresse.

Herr markis, saknar ni icke en person,
med hvilken ni anslutit till San Fran-
cisco?

— Min herre, sade Armand, alldeles
förbluffad, — jag kom hit utan något
sällskap.

— An er maka?

— Min maka? Jag är ogift, herr
kapten.

Jag, ropade poliskaptenen, —
ni är ogift och har ej heller kommit
till San Francisco i sällskap med en
dam?

— Med en dam, upprepar Armand
de Turenne, — jo visst, jag lärde
verkligen känna en dñm på Pacific-
banan, men jag kan försäkra er att
mitt förhållande till denna dam är al-
deles oskyldigt. Det var fru Brady,
den rike bankirens hustru.

— O nej, det är icke fråga om fru
Brady, då skall mitt meddelande
förstås, er det finns här i San Fran-
cisco en kvinna, som kallar sig markis-
innan de Turenne och säger sig va-
ra er hustru.

— Min hustru — då är hon en be-
dragska.

— Nog möjligt, men jag tror att hon
fastnar är att beklaga att all klanira,
ty jag tror att den olyckliga är van-
sinnig. I öfrigt kunna vi genast ta-
ga reda på saken, jag skall presentera
kvinnan i fråga för er.

Kaptenen reste sig och begaf sig till
det angränsande gemakat. Armand
vaktade i stor spänning — hvad skul-
le han få se, huru skulle saken kunna
förklaras? Då öppnades dörren, polis-
kaptenen trädde åt sidan och Cy-
prienne kom inrusande i rummet.

— Är du där — kommer du ändt-
ligen — Hellmuth — Hellmuth —
Cyprienne, skrek Armand de
Turenne och raglade baklänges.

— Är det verkligen du, som jag återfin-
ner på detta sätt, höjdi i trasor, och
med föröfrad blick! Ack ja, herr
kapten, ni har rätt denna olyckliga
är vansinnig.

I densamma berättade Cyprienne sju-
ga och dansa, men plösligt störtade
hon fram och vilse omfamnade markis-
en, som dock stötte henne ifrån sig.

— Hellmuth, ropade hon, — hvar-
för stöter du bort mig, o, jag vet det,
du älskar en annan, men jag vet hvar-
för du avfärs mig, jag har ju mördat
Marcel och den gode doktor Cassan-
niello — och nu skall jag stiga ned i
gravten till honom — nu, så jag ryser.

— Vansinnig, ropade Armand, —

så långt har det det då gått med dig,
lidelserna ha förstört din själ, och du
är numera endast en skugga af den
Cyprienne, som jag en gång kallade
min.

Hvad skola vi taga oss till med
den olyckliga, frågade poliskaptenen,
under det att Cyprienne gråtande
sjönk ned i en stol, — ni tyckes ju
känna denna dam, herr markis, kan-
ske ni vill draga försorg om henne?

I annat fall måste vi föra henne till
det offentliga dörhuset, men jag kan
icke döja för er herr markis, att pa-
tienterna där ha det allt annat än an-
genamt.

Till en döranstalt måste hon lik-
väl, sade Armand, — och jag är gärna
beredd att för återstoden af hennes
liv tillförsäkra henne behöflig vård
och skötsel, men jag är alldeles fram-
man i San Francisco och vet icke —

— Kanske jag kan stå till tjänst,
sade en tjänsteman som stutit bakom
en pulpet, i det hanreste sig, vi ha
nåmligen nyligen fått ett nytt dör-
hus i San Francisco, doktor Hortons
anstalt. Han är en sann människovän
och en förtäfflig lakare, jag tror att
dämlen skall vara väl förvarad hos ho-
nom.

Doktor Hortons anstalt, frågade
Armand, — hvar ligger den?

— Golden Square nr 7.

— Och tilltar ni, herr kapten, att
herrn där följer med mig dit, jag skall
då genast föra den olyckliga till dok-
tor Horton.

— Naturligtvis! Ni kan följa med
Smith.

Men Smith var en doktor Hortons
agent, af hvilka han hade många i
San Francisco; några minuter senare
befann sig Cyprienne på väg till dör-
huset, och efter ytterligare en half-
timme slöt sig den hemska anstalts
portar efter henne. Hon försäk-
rade nu under samma tak som sin af-
bild Kathleen Schneider, hvars namn
och lycka hon stulit.

SJUTTIOFREDJE KAPITLET

En försvunnen prins.

Nästa morgon steg Parker upp
den angenämligaste sinnessättning. Se-
den han klädt sig, tänkte han sin pipa
och ställde sig vid fönstret för att be-
trakta det rödliga lifvet på gatan.

— Sannerligen, sade han till sig
själf, — jag skulle nästan önska att
denna vallefad här vore slut. Man
bemöter oss ju mycket vänligt här i
huset, men — jag tror nästan det vore
bäst för min prins, om han reste här-
ifrån. Gubben Parker har goda ögon,
och jag är öfvertygad om att från
huset har något fuffens för sig ifråga
om prinsen. Jag kan undra, om han
ännu sover?

Parker gick bort och lade örat till
prinsens sängkamardörr. Allt var
tyst där inne.

— Han sover. Då väntar jag för-
stås, med frukosten, när jag i alla
fall först till jakten och ser hur det
står till där.

Då han stg ned för trappan, hörde
han en ifrig ordväxling mellan en li-
ten läck flicka, i hvilken han kände
igen husan, och en betjänt.

— Det har då aldrig hänt för, sa-
de flickan, — att han stannat borta
hela natten.

— Ja, hvem skulle tro det om kin-
esen, ropade betjanten, — passa på,
Maggie, en vacker dag gör han er en
karleksförklaring och vill enleva er
till härpiskornas land.

— Fy, skäms ni icke, — ropade hu-
san, — hur kan ni nämna mig och ki-
nesen i samma andedrag!

— Oho, min vacker Maggie, San
Hip har pengar, han är mycket spar-
sam och måste ha en liten förmögen-
het.

— Satta han en i guld uppför öre-
nen, skulle jag ändå icke vilja ha ho-
nom. In, jag ryser vid tanken på att
kyssa honom.

— Nå, så försök då med mig, ro-
pade betjanten samt tryckte en kyss på
den unga flickans läppar.

— Låt mig inte stora er, sade Par-
ker och skred med ett skrat förbi de
två på sin väg ned till hamnen.

— Så man kan missta sig, tänkte
han, — jag trodde det var det härli-
gaste väder, och jag ser jag att hela
himnelen är molnbildad. Låt oss en
gång titta på läst!

Då Parker kom ned till hamnen,
fann han att hafvet redan var i up-
por, och båtsmannens meddelade ho-
nom att en varningssignal givits från
Washington åt alla fartyg, som höllo
på att lämna hamnen.

— Allt väl ombord, frågade Parker.
— Ja visst, kapten, svarade båts-
mannen, — vi ha hållit god vakt i
natt, ty vi ha fått oangenäma grannar
— hur så?

— Det äg ett så kalladt kinesiskt
hikskepp, och det finns väl inga värre
tjuvar än i kineserna.

— Det har ni rätt i, de skulle allt
tycka om prinsens silfverservis, så ni
gör klokt i att passa på. Hvar ha vi
våra jättar?

— Här, svarade en klar röst och
Peter och Paul visade sig.

— Hur mår prinsen, frågade de.

— Förtäffligt, sade Parker, —
men nu tänker jag gå hem till ho-
nom, ty jag börjar längta efter frukosten
Adjo, gossar.

Då Parker gick upp för trappan till
bankirens hus, mötte han samma husa,
som han öfverrakt en timme förr,
och frågade om prinsen begärt sin
frukost.

— Nej, herr Kapten, svarade flick-
kan, — prinsen har icke lärt höra
af sig.

Parker gick upp i salongen och be-
slöt att vänta prinsen. Han knackade
på sängkamardörren, men erbjöt in-
tet svar. Då började han känna sig
orolig.

— Någoting måste hafva hänt,

sade han. — Kanske han varit illa-
mående på natten och ropat på mig.
Han började ruska i dörren, men då
ej heller detta hjälpte, ställde han sig
med hela sin tyngd mot densamma och
brot upp den. Rummet var tomt och
sängen öfver.

— Allt i rummet är i ordning, sade
han, — prinsen måste alltså hafva af-
lägsnat sig frivilligt. Det blir allt bäst
att jag talar med Brady.

Parker glömde alldeles bort fruko-
sten och begaf sig genast till bankirens
kontor.

— God morgon, käre kapten, ro-
pade Brady, som hållit på att genom-
gå några bref, — hoppas allt ni sof-
vit godt.

— Jo, jag tackar, sade Parker, —
men jag har ett besvärligt medde-
lande att göra er. Kan ni tänka er,
prins Hellmuth har icke varit hem-
ma i natt.

— An sedan, sade Brady och vände
sig mot Parker. Han var blek som ett
lik och makade glasögonen till rätta,
då han förförde: Det är väl inte så
märkvärdigt, om en ung man som
prinsen är frånvarande från hemmet
en natt. Lagna er, han kommer nog,
och då talar han väl om för er, hvar
han varit. Jag ser inga skäl att oroa
sig. Lat oss åtminstone se tiden an
till på eftermiddagen.

Men Parker blef alltjämt oroligare,
han genomtände hela huset, frågade
alla tjänarne, stormade ut på gatan —
alltsammans förgäves — Hellmuth
visades icke. Plösligt hordes en
knackning på dörren och Leonore vi-
sade sig på tröskeln.

— Hvad är det jag hör, ropade hon,
— är det sanning att prins Hellmuth
saknas?

— Ja, ty värr, nädär fru, men jag
hoppas att det ej betyder något, kan-
ske prinsen föredragit att ligga på ett
hotell öfver natten.

— Nej, nej, ropade Leonore så be-
stämmt att Parker studsade, — om
prinsen varit frånvarande under nat-
ten, då har säkert något hänt. Min
man tar saken alltför lätt. Ni borde
lata anställa efterforskningar.

— Ja, hur skall jag bara mig af med
den saken; det är nog ingen lätt sak
att hitta en människas spår i San
Francisco, i symmetriet då det ej fin-
nes några spår.

— Nåväl, jag skall ge er ett råd,
sade Leonore, hvars min alltjämt blef
allvarligare. — Vänd er så fort som
möjligt till polischefen, herr Dison,
han är en personlig vän till mig. I öf-
rigt träffade ni honom ju här den för-
sta kvällen, och ännu en sak,
tillade Leonore, — lat icke hindra er
i era återfärder af någon, hör ni, icke
af någon.

Parker förstod icke hvad hon mena-
de, men han inbillade sig att hon frä-
gade att en eller annan kunde försöka
hitta honom på falskt spår. Men hvem
skulle det vara?

— Fru Brady, ropade i detsam-
ma en röst från korridorerna, och hu-
san, som Parker träffat på förmidda-
gen trädde in, — jag skall i köksper-
sonalens namn meddela er, att köken
San Hip varit försvunnen sedan i går
kväll, och han har icke ens gifvit sina
order i fråga om middagen i dag.